Akbaba

Gazetelerden: Seçimler 27 Ekimde yapılacak...
Ekim!

1314 kişiye

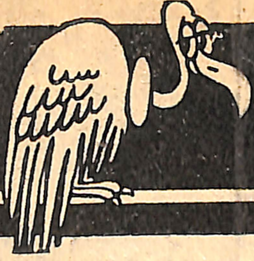
232,500

LİRA TUTARINDA İKRAMİYELER

2 ADET DİNLENME EVİ - AYRICA
2 ADET 10.000 LİRA - 50 ADET 1.000 LİRA
VE ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ
HER 150 LİRAYA 1 KUR'A NUMARASI

FAAL d - 362

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Anladım!..

KONUŞUYORUZ. Ben sinirliyim. O değil. Ben kızıyorum, o gülüyor. İki ayrı pen cereden iki ayrı dünya seyrediyoruz sanki...

— Dün, diyorum, bütün tanıdık mağazaları dolaştım: Bir paket traş bıçağı için. Ne Jilet, ne Pal, ne Rekor, ne şu, ne bu... Yok, yok, yok!

Gülümsüyor:

— Eskiden vardı, değil mi?

— Hem de nasıl... Beğen beğen diğini al...

Bir kahkaha atıyor:

— Tabiî... Memlekette traş makinesi olan, traş makinesinin yüzünü gören, hattâ traş makinesinin adını duyan kaç kişi vardı?.. On bin... yirmi bin... Yüz bin... Ya şimdi?.. Milyonları aş dostum, milyonları!.. Traş makinesi İstanbul'dan yola çıkalı yedi yıl oluyor... Şehir dışına adım attığın yok ki, bilesin... Köylü dayı, on beş günde bir kahvecinin usturasına yatmıyor artık. Her sabah, Londra'lı centilmen gibi kendi traş oluyor!.. E, insaf et, elbet eski darlık idaresinin bolluğunu bulamazsın şimdi!

İki günlük sakalımı kaşıyarak homurdanıyorum:

— Peki, ya tavuk?.. Ya yumurta?.. Ya peynir?.. Onlara ne oldu?..

Ellerini göğe açıyor, gözlerini yumuyor, göğüsten gelen, duaya benzer bir sesle:

— Çok şükür bugünleri gösteren Tanrıya, çok, çook, çoook, diyor... Artık soğan ekmek devri geçti. Artık şehir yiyip köy bakmıyor!.. Yedi yıldır Türkiye'de kırk bin köyün ocağı birden tütmeğe başladı sayın bayım!

Cümlenin sonundaki «sayın bayım» ın mânasını anladınız, değil mi?.. Bu, iki kelime değil, benim cehaletime atılmış iki tokattı!

Suçlu suçlu kekeledim:

— Peki, ya şu taşıt sıkıntısı?.. Ya şu duraklarda kuyruk olmuş insanlar?.. Ya şu köşe başlarında «Taksi... Taksi... Taksiii!» diye çırpınan vatandaşlar?..

Uzun, çıngıraklı bir kahkaha daha atıyor:

— Ayol, vatandaş para kazanıyor artık, parrra... Kimsenin taban tepmeğe niyeti yok.... Milletin canı kıymetli... Buna tramvay, otobüs, otomobil mi dayanır?.. Bugünkü bolluk devrinin ihtiyacını, dünkü darlık devrinin vasıtaları karşılayamıyorsa kabahat kimin?.. Efendim?.. Cevap versene, kabahat kimin?..

O kadar şaşırmış, o kadar utanmıştım ki, az daha:

— Benim!.. diyecektim.

Bir müddet sustuk. Ben önüme bakıyordum, o yüzüme bakıyordu

— Şey, dedim, ya şu ilâç darlığı na ne buyurulur?.. Daha dün, eczahane eczahane vitamin C aradım!

Sözümü kesti:

— Vitamin, yüz kişilik, bin kişilik, on bin kişilik bir zenginler sınıfı için değildir beyefendi!.. Artık eczahane, büyük şehirler süsü olmaktan çıktı!.. Şimdi yirmi beş milyonun sağlığı da seninki ka dar aziz!.. Vitaminlerin bütün alfabesi, A dan Z ye kadar vatandaşlar için!.. Elbet eski bolluğu bulamazsın... Biz, bu mukaddes darlıkla iftihar ederiz!

— Peki... Buna da peki... Ya şu çocukların kâğıt, kalem defter sıkıntısı?..

— Ayıp, ayıp... Okumayı, yazmayı, hâlâ Ankara, İstanbul, İzmir inhisarı mı sanıyorsun zavallı dostum?.. Bilirim, muhalifler, hem demokrasi isterler, hem cehalet... Yağma yok!.. Karanlıkta rey avcılığı yaptırmıyacağız artık!. Hürriyet, şehirden köye değil, köyden şehire inecek, anladın mı?..

Dik dik yüzüme baktı ve dik dik tekrar etti:

— Anladın mı?..

— Evet, dedim, şimdi anladım!

Sonra, uzattığı eli havada bırakarak ilâve ettim:

— Ne iyi etmiş de şu köylünün banka borçlarını on yıl geriye atmışsınız... Böyle her sabah traş olan, otomobile binen, tavuksuz, yumurtasız, vitaminsiz sofradan kalkmıyan, kâğıtsız, kalemsiz, deftersiz yaşayamıyan, lüks hayata alışmış köylüye bir de borç ödetilir mi?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

İşbirliği...

Konuşmak ve Susmak!

AMERİKA'yı bir düşünelin.. Tekniğine bakarsanız dünyanın en ileri memleketi. Beyazların orada zencilere yaptıklarına bakarsanız, dünyanın en geri memleketi.

Zenciler siyasî hak tanınması için Amerikan Meclisine bir kanun gelmiş. Bu kanunun çıkmaması için, Demokrasi ayan üyesi kürsüye çıkmış, tam 24 saat 19 dakika konuşmuş. Bun dan önceki rekor, 1953 de, 22 saat 26 dakika ile yine Demokratta imiş.

Demokratik kanunları çıkarmamak için Amerikan demokratları durmadan konuşuyorlar. Bizde tersi.. Demokratik kanunları çıkarmamak için bizim demokratlar durmadan susuyorlar.

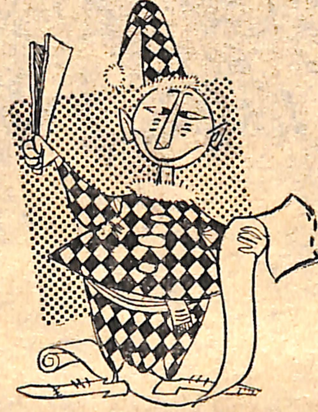
ADAY ADAYLARININ Adaylık Dilekçeleri

YAZAN DADAYLI YAHYA HAYHAY

T. L. Partisi Genel Merkezi
Ankara

Dilekçemde özet : Fakiri de gözet

TULÛATÇI ALİNİN ADAYLIK DİLEKÇESİ

Pek muhterem ve saygı değer, âlicenap, hamiyetperver, milliyetperver ve misafirperver ve spor sever Genel Başkanım efendim,

Bendeniz, işbu dilekçemde adaylığa namzetliğimin esbab-ı mucibesini arzetmeden evvel kısaca tercüme-i ahvâlimi ve tercübe-i hayatımı rezüme ederekten cân-ü gönülden, pîr aşkına kalben bağlı ve merbut bulunduğum partimize karşı ne gibi bir hizmetlerde bulunabileceğimi ifade ve beyan etmekliğime yüksek müsaadelerinizi en derin saygılarımla rica ederim.

Pek muhterem ve saygı değer başkanımız,

Son günlerde gazetelerde okuduğuma binaen aday darlığı sıkıntısı çekmekte olduğunuzu, her ne kadar adam varsa da, adamdan adama fark olduğundan tanınmış şahsiyatları aradığınızı anlamaktayım. Aday olacak adamların milletin sempatikliğini kazanmış meşhur kimselerden seçilmesi fikrinde zâtıâlinizle fikren ve ruhen beraber olduğumdan nâçiz vücudumu ve âciz benliğimi vatan ve millet yoluna ve partimiz uğruna orta yere atmaktan hiç bir zaman aslâ çekinmem ve çekinmiyeceğim. Şimdiye kadar kendimi size bildirmeyişimden de tevazuumun şiddetini derhal anlayabilirsiniz. Artık adama ihtiyacınız olduğunu görünce, bir kenarda durmamın, memleketimiz, vatanımız, yurdumuz ve milletimiz için bir ihanet ve ağır bir hıyanet olduğunu idrâk ederek, siyaset meydanına fırlamanın zamanı gelmiş bulunduğunu idrâk etmiş bulunuyorum.

Partimize ne derecelere kadar lâyık bir aday olduğumu anlamanız için şu kadarını size söylemem yeter ki, bendeniz, ailem halkının kâffesini hanemden ihraç etmiş bulunuyorum. Evvelâ kayın vâlidem ile refikamı, sonra da çocukları ve tekir namındaki kediyi hanemden ihraç ettim. İhraç keyfiyeti üzerinde sizinle anlaşabileceğimi ümit ettiğim gibi, bundan başka, ayriyeten her önüme gelene vadetmek hususundaki mahare timi de her istediğinize sorabilirsiniz. Eğer ki emredilirse bon servis dahi getirebilirim. Seçmenin karşısına geçtiğim vakit, aktör olarak çalıştığımdan ve başka hiç bir partinin adayı benim kadar bol vâdedemez. Konuşma kudretime gelince, onu da az çok şu dilekçemden anlamaktasınız. Daha bu bir şey değil. Bu dilekçem aceleye geldiği gibi, eğer bana aday olmak fırsatı verirseniz, karşımdakileri hipnotize etmiş gibi daha ne büyük kudretle konuşacağıma bizzat şahit olacaksınız.

Ailemle ayrılmamın esbabı mucibesine gelince, çok kuvvetlidir. Kendisi ile yirmi sekiz sene evvel evlendiğimiz gün, nikâh dairesine girmeden, vâdetmiş bulunduğum mantoyu daha bugüne kadar almadım. Bir kadını yirmi sekiz sene yalnız lâfla aldatmanın ne büyük bir hüner olduğu gözönünde tutulursa bendenizin siyaset numaralarındaki yüksek kudretim hakkında küçük bir fikir sahibi olursunuz kanaatindeyim. Alacaklılarıma gelince, senelerdenberi her birine yarın gel al, diye söz verip, başka hiç bir şey vermemekteyim. Bu da benim aday olmaya lâyık olduğumu isbata kâfi bir delil ve vesikadır zannederim.

Gelelim en büyük hususiyetim olan şöhretime;

Efendim, bendeniz kırk seneden beri tulûat tiyatrolarında memleketi kasaba kasaba dolaştığımdan, bu halkın ruhunu en derin yerlerine kadar bilmekteyim. Beni istediğinize sorun. Komik Ali veya Tulûatçı Ali dediniz mi beni herkes bilir. Şimdiye kadar oynadığım rollerin haddi hesabı yoktur. Binaenaleyh adaylık rolünde de, evvel Allahın, sonra zatıâlinizin sâyesinde muvaffak olacağıma kıl kadar içinizde bir şüphe olmasın. Demokrasinin sayesinde ve receğiniz her rolün altından kalkabileceğim gibi, sizi de hiç bir zaman mahçup etmiyeceğime itimad ediniz.

Ayrıca şunu da arzedeyim ki senelerce tulûat tiyatrolarında emek verdiğimden, bana vereceğiniz her rolü, kendimden de tekerlemeler katarak, tulûat oyunları ile daha cazip bir hâle getirebilirim. Bundan başka vazifem yalnız komiklik olmayıp, sırasında Hamlet, Venedik taciri, Otello gibi trajedi ve dramatik rollerde seyircileri ağlattığımı da lûtfen derhatır buyurunuz. Yine bunlardan başka hokkabazlık, illüzyonistlik ve her nevi numaralar yaptığım gibi, icabında şarkı da söylediğim göz önünde tutulursa adaylığa bihakkın lâyık olduğum gün gibi meydana çıkar.

İdareciliğim hususuna gelince, bir tulûat kumpanyasında çalışan oyuncuları, dansözleri, per deciyi, biletçiyi, artist ve aktörleri senelerce idare etmiş olduğumdan, her şeyi idare edebilirim.

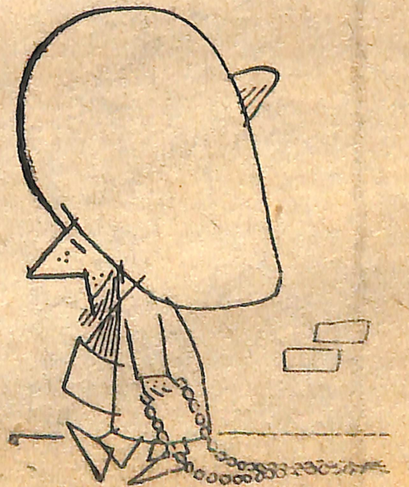
Zâtıâlinize her şeyi arzetmiş bulunuyorum. Yıllarca tulûat sahnelerinde oynadığım rolü, şimdi de siyaset sahnesinde oynamama müsaade edeceğinizi umarak, adaylığımı koymama yüksek emirlerinizi beklerim.

Seçime az zaman kaldığından acele cevabınızı dört gözle bekliyorum. Aksi hâlde vakit kaybetmeden başka partiye müracaat ederek, genç demokrasimize ve milletimize hizmet ederek çalışmak arzusunda olduğumu bildiririm. Son söz olarak ben den münasip bir aday bulamıyacağınızı hatırlatır, en derin saygılarımı sunar ve sonsuz hürmetlerimi takdim ederim efendim.

İadeli teahhütlü olarak gönderilmiştir.

Adres : Tophane, Ciğerci Sok. Artistler kahvesinde Tulûatçı Şekispir Ali

YAZISIZ!..

DUVAR İLÂNLARI

BİR sabah otelden çıkınca kiminle karşı karşıya, göz göze geldim, bilir misiniz? Stalin'le!..

Karşıdaki duvara, kan kırmızısı ve matem karası ile, baştan başa, iki sıra onun resmi dizilmişti!

Belki de aslı kadar korkunç bir resimdi bu!.. Küçük gözlerinin sert ve siyah kabuklu böceği âdeta yolcuların yüzünde yürüyordu!

Sağ elinin işaret parmağını göğsüne dayamış, pos bıyıkları konuşuyordu sanki... Altındaki iki satırın ne söylediğini sordum. Yanımdaki dost tercüme etti:

— Bana milyonların kaatili diyorlar. Doğrudur... Ama bunu söyliyenlerin hepsi benim dünkü cellâtlarım değil midir?!

Belediye seçimlerinde iktidar, şehirlerin bütün duvarlarında kalemin ve fırçanın diliyle komünistleri böyle hicvediyordu!

Roma sokakları bir sanat galerisidir: Rengin, çizginin her gün değişen güzelliklerini duvar duvar seyredersiniz.

Pembe burun kanatları tatlı bir hazla kabarmış, etekleri rüzgârlı, saçları rüzgârlı ve gözleri Nedim'in «Bezm-i ezelde mahmur laşmış» sevgilileri kadar üzgün bir afiş karşısında, her karşılaştıkça sendeleyerek durdum. Bu, yeni bir lâvanta ilânıydı. Adı: Vuslat!

Bu resimde, vuslatı kollarınızla sarıyor, vuslatı dudaklarınızla tadıyor, vusaltı göğüs dolusu bir iç çekişiyle kokluyordunuz!

Hele iki eliyle yatak odasının nefti pancurlarını bahar sabahına açmış, arkasında mavi, beyaz çizgili pijama, ensesi şarap kırmızısı adam hâlâ gözümün önünde... Uykudan kalkıp da uzun bir solukla temiz havaya kavuşmak için pençereyi fora edince, karşısına ne çıkmış biliyor musunuz? Arkasından sabah ışığı vurmuş bir gazete: Gün!

Bu duvar ilâniyle öyle büyülendim ki, ilk adımda, köşedeki sergiden, italyanca bilmediğim halde bir gün de ben aldım!

İtalya sanat şehri, evet... İtalya sanatkârlar şehri, evet... Çünkü, sanatın, sanatkârların çevresi var, havası var, dostu var...

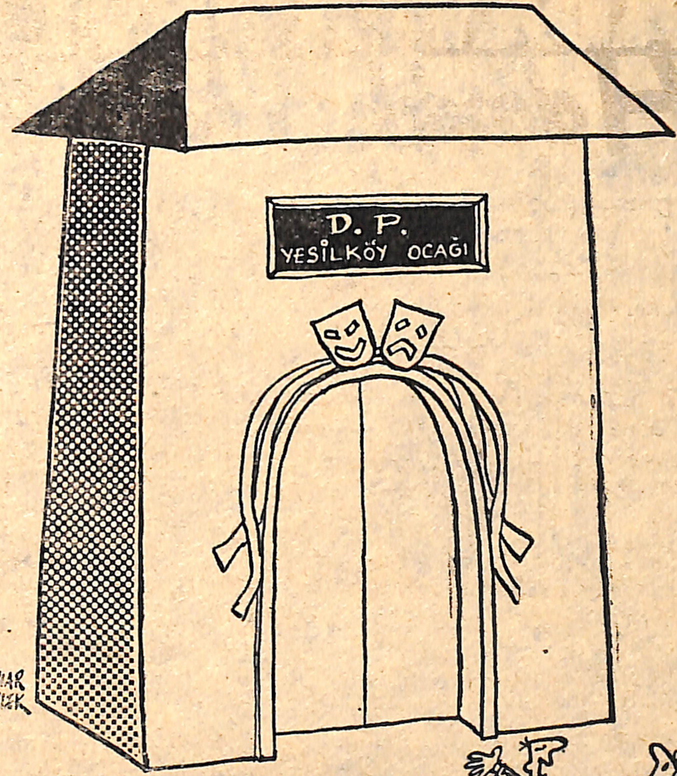
Biz, milletlerarası kıymet, tek İyhap Hulûsi'mizi en verimli yaşında işsizliğe mahkûm ettik!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir hikâyemiz var!..

Muammer Karaca, Yeşilköy D.P. Ocağını kendi tiyatrosunun marangozlarına tamir ettiriyor... (Gazeteler)

— Ocak başkanımız binayı kendi zevkine göre döşedi!..

BİLİR KİŞİ!..

HEPİMİZ, anadan doğma bilirkişiyiz. Aramızda hiç bilmez kişi yoktur. Yoldan geçen birini çevirip;

«— Bayım, şurada bir bilirkişi lâzım oldu. Yapar mısınız?» deseniz, hemen:

«— Hay hay... Tabii... Elbette... Benden âlâ bilirkişi mi olur?» der. Ama neyin üzerine bilirkişilik yapacak? Top mu, tüfek mi, yazı mı, resim mi?... Her ne olursa olsun, evvel Allahın izni ile bilirkişiliği yapar ki, herkese de parmak ısırtır. Bizde bilmem yok. Hep bilirim,, ben bilirim, her şeyi bilirim.

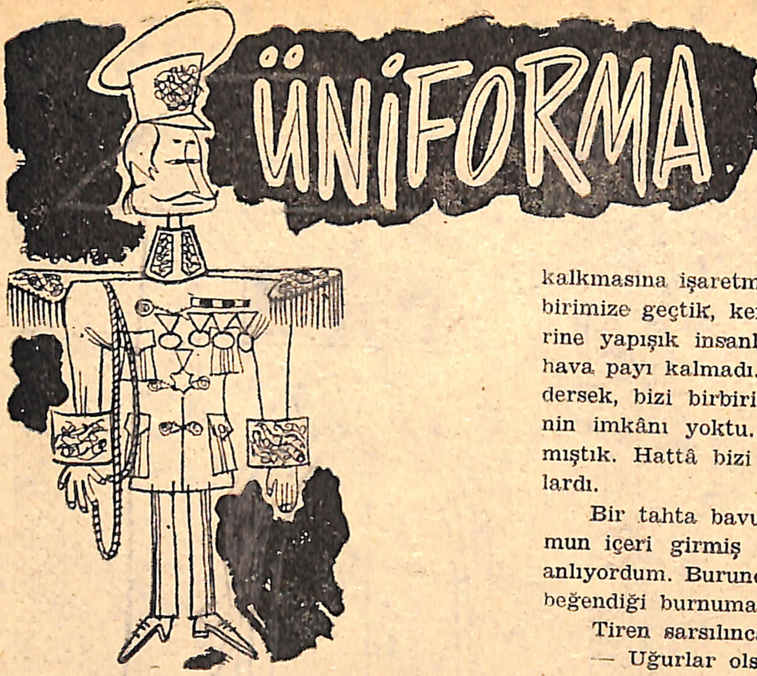
İnegöl mahkemesi bir tabancanın incelenmesi için bilirkişi olarak bir komiser muavinini çağırmış. Komiserle tabanca arasında yine az çok yakınlık var. Kazaya uğrayan uçak motoru üzerine bir doktor, bir zehirlenme işi için de bir mühendis bilirkişi olabilirdi.

İnegöl mahkemesinde bilirkişi olan komiser muavini tabancayı incelerken silâh ateş almış, çıkan kurşun da sanığı ağır yaralamış. İşte bilirkişi dediğin de böyle olur. Tabancanın patladığını, çıkan kurşunun da insanı yaraladığını, mahkeme huzurunda isbat etmiş.

Halk Partisi iktidar zamanında, bir yüksek memur gazetelerden birine yazı yazıyordu. Bu yazılar savcılıkça «siyasî mahiyette» görüldü. Memurun siyasî yazı yazması yasak olduğundan, yazar mahkemeye verildi. Savcı, yazıların siyasî olduğunu, memur da olmadığını iddia ediyordu. Üç profesör bilirkişi getirildi. Profesörlerden ikisi, yazılar siyasîdir, dedi. Sanık. «Siyasî olduğu nerden belli?» diye sordu. Profesörün biri: «Günlük olduğundan siyasîdir» dedi. Sanık, siyasî yazı günlük yumurta değildir, günlükle, haftalıkla ya zının siyasî olduğu anlaşılmaz, dedi. Bu sefer profesör, devamlı çıktığından siyasîdir, dedi. Sanık, öyleyse roman tefrikaları da siyasî yazı sayılmalı, dedi. Profesör, her gün gazetenin aynı yerinde çıktığı için bu yazılar siyasî, dedi. Sanık, gazetelerin her gün ayni yerinde çıkan radyo programları da siyasî midir, diye sordu. Profesör, aktüaliteye dokunduğu için, ya zılar siyasî sayılır, dedi. Sanık, öyleyse futbol maçlarına ait ya zılar da siyasî olmalı, dedi.

Bu söz düellosu böylece sürdü. Sonunda yazılar siyasî sayıldı, memur da mahkûm oldu.

Tabancaya bilirkişi olmak, bir yazının bilirkişiliğinden daha kolaydır. Hiç olmazsa tabanca patlar. Ama yazı patlamaz, insanı patlatır.

Yazan :

Râsim

RESMÎ

TİRENLE geziye çoktan beri çıkmadığım için, tirenlerimizin durumunu bilmiyordum. İstihbarattan telefonla sordum. İç ezici bir kadın sesi, gideceğim yere, 8,30 da, 10,10 da, birde 12,20 de tiren olduğunu söyledi. Benim işime 10,10 tireni geliyordu. Her zaman, her şeyin olduğu gibi, tirenin de en kötüsünü seçmiştim. Tiren kalktıktan sonra, öğrendim. Bu tiren posta tireni imiş. Posta tireni demek, her iki istasyon arasında en azından yirmi dakika gecikme yapan tiren demektir. İçinde restoran olmadığı gibi, bir oturaklık ilişecek yer bulmak da pek zordur. Değil oturacak yer, çok sıkışırsanız helâda bile yer bulamazsınız. Haydarpaşadan kalkan tirende helâ sırasına girseniz, ancak Ankara'da sıra gelir.

Bütün bunları ben, bindiğim tiren kalktıktan sonra öğrenmiştim. Sıkışıp kaldığım koridorda hiç olmazsa gözümün birini pencere camına ayarlayıp, dünya hakkında bilgi edinsem razı idim. İtile kakıla helâ kapısının arkasına sıkıştım. Bir zaman sonra burnum duyarlığını kaybettiğinden, amonyak ve çürük kükürt kokusu ile, limon çiçeği kokusu arasında hiç bir ayrım kalmamıştı. Sırtıma dolu bir heybe koydular. Ama bu heybeyi ben taşıyorum, sayılmazdım. Çünkü sırtımdaki heybeyle beraber döşemeye uzanmış bir ihtiyarın kucağında oturuyordum. Sırtımdaki heybenin üstünde bir çocuk, çocuğun üstünde de, babasının yarı vücudü vardı. Şu numarayı, buradaki yol arkadaşları ile bir sirkte yapsak, dünyanın parasını kazanırdık. Ne var ki, birbirimizin üzerine çıktığımız halde, yuvarlanmak tehlikesi yoktu. Çünkü yuvarlanacak kadar bile boş yer kalmamıştı.

Bir sarsıntı oldu. Bu sarsıntı, tirenin kalkmasına işaretmiş. O sarsıntı ile, iyice birbirimize geçtik, kenetlendik. Eşyalarla, birbirine yapışık insanlar arasında en küçük bir hava payı kalmadı. İki istasyon biz böyle gidersek, bizi birbirimizden ayırmanın, sökmenin imkânı yoktu. İyice birbirimize yapışmıştık. Hattâ bizi tirenden bile koparamazlardı.

Bir tahta bavulun köşesine gelen burnumun içeri girmiş bir üçgen biçimi aldığını anlıyordum. Burundan anlıyan kadınların pek beğendiği burnuma yazık olmuştu.

Tiren sarsılınca herkes biribirnie:

— Uğurlar olsun...

— Hayırlı yolculuklar...

— Eyvallah efendim. Size de iyi yolculuklar...

Demeğe başladı.

Ben de, altımdaki ihtiyara.

— İyi yolculuklar baba... dedim.

Adamın sesi çıkmayınca, yaşadığından şüpheye düştüm, bir daha:

— İyi yolculuklar baba, dedim.

Altımdan boğuk bir ses geldi:

— Selâmetle oğul...

Dört, beş istasyon böylece gittikten sonra, üst kattan:

— Bileet!.. diye bir ses geldi.

Herkesle beraber, alt kattaki ihtiyar da biletini aramaya güçlendi. Biletçi, biletlere bakıyor:

— Senin biletin üçüncü... Burası birincinin koridoru. Çek arabanı üçüncüye! diye bağırıyordu.

Bileti ikinci olan yolculardan biri:

— Yahu, burası helânın dibi... diye biletçiye itiraz edecek oldu. Biletçi ne de olsa yarı buçuk resmî memur, üstünde de resmî elbise olduğundan hemen adamın ağzının payını verdi:

— Helâ dibi ama, birinci mevki helânın dibi... Siz ikinciye...

Benden başka bileti birinci olan yokmuş. Helânın dibi, koridor boşalmıştı. Artık, üçüncü koridarun nasıl dolup sıkıştığını düşünecek kadar insanlık duygum kalmamıştı. Biletçi bana dert yandı:

— Çok açıkgöz millet bayım. Üçüncü, ikinci bilet alıyorlar, sonra da gelip birincinin koridoruna yan geliyorlar.

Ben de biletçiyi doğruladım:

— Doğru, çok açıkgöz millet... Kompartımanları ayırmakla olmaz, en iyisi tireni ayıracaksın. Birinci mevki tiren ayrı olacak, ikinci ayrı, üçüncü ayrı...

Biletçi gitti. Ben de ezilen, köşeleşen yerlerimi düzelttim. Koridor yine kalabalıktı ama, hiç olmazsa, gezinebiliyor, pencereden dışarı bakabiliyordum. Belki bir boş yer bulabilirim ümidiyle, kompartımanların pencerelerinden içeri bakıyordum. Her kompartıman dolu idi. Yalnız bir kompartımanda bir adam tek başına oturuyordu. Ama bildiğimiz adamlardan değil, bir şaşılası adam. Üstünde bir üniforma var. Pantalon paçaları zıhlı, ceket kordonlu, apoletler yaldızlı, yaka sırmalı... Paşa desem paşa değil, yaver desem yaver değil, Emniyet âmiri desem değil. İtfaiye şefi desem değil. Temizlik işçisi çavuşu desem değil. Belediye başmemuru, istasyon hareket şefi, iskele memuru, sadrazam, yeniçeri, bildiğim üniformaların hiç birine benzemiyor adamın üniforması. Kendi kendime acaba, bir devletin büyük elçisi mi, diyorum. Hani büyük elçiler, gittikleri memleketin devlet başkanlarına «itimatnâme» lerini verirken, böyle cavcaflı üniformaları giyerler ya.. Ama bu üniforma tirende giyilmez kı...

En sonunda, doğulu komşularımızdan birinin kralıdır, diye düşündüm. Ama kralın posta tireninde işi ne? Hem kral olsa, yanında «maiyyeti erkânı» olmaz mı?

Koridor penceresinden dışarıya bakan bir yolcuya:

— Affedersiniz, şu kompartımanda bir başına oturan üniformalı adam kim? dedim.

— Bilmiyorum ama, rütbesi çok yüksek biri olacak, dedi. Belki müşir, paşa... Göğsünde madalyaları olduğuna bakılırsa...

Bizi dinliyen bir yolcu:

— Yabancı bir general olacak... dedi.

— Yaveri olmaz mı?

— Yaveri başka kompartımandadır.

Başkaları da, bu üniformalı adamın kim olduğunu bilmiyor. Geçen biletçiye sordum. O da bilmiyormuş.

İyice meraklanmıştım. kapıyı açıp, baş koltuklardan birine otursam, ne olur? Üniformalı beni yiyecek değil a...

Bir yolcu: Ayıp olur, dedi.

Ayıp mayıp, kompartımanın kapısını açtım, girdim içeri:

— Affedersiniz, burası boş mu? dedim.

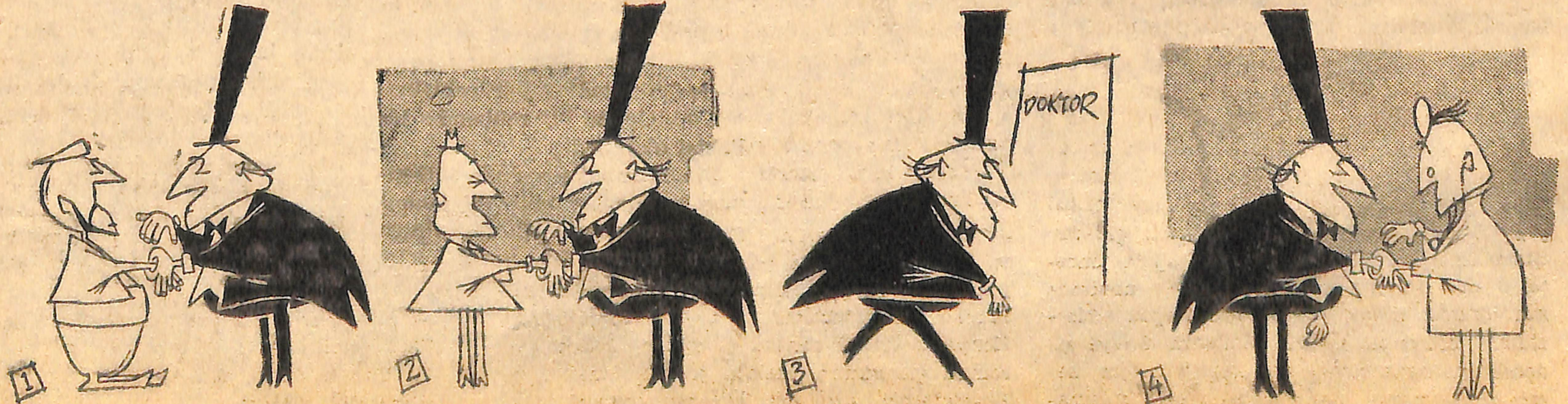
Bana ne, gibilerden omuzunu kaldırdı. Belki Türkçe bilmiyor. Oturdum. Yarım saat kadar hiç konuşmadan öylece gittik. İngilizce sordum:

— Ekselânsları yalnız mı seyahat ediyorlar?

Üniformalı adam bana baktı:

— İngilizce no... dedi.

İngilizce bilmiyordu demek. Bir zaman daha böyle gittik. Bu sefer o bana Türkçe sordu:

Seçim arefesinde nabızlar yoklanıyor!..

GÖBEK :

İnsanda, marulda, ayvada, hamamda bulunur... Sonuncusuna köbektaşı derler.

Fzıl Ahmet, Meşrutiyetin en şişman nazırı Halil bey için şu mısraı yazmıştı:

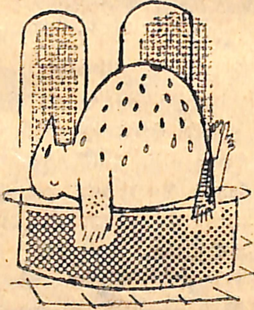
Senin hammam-ı devlette vücudündür göbektaşı!..

Eskiden, kadında da, erkekte de insanın göbeklisi makbuldü. Türküsü bile vardır:

Ayva yolla, nar yolla,
Bir göbekli yâr yolla!

Şu göbek fıkrası pek güzel:

Hamamda yıkanan Rizeli kayıkçı, göbektaşında sırtüstü yatmış, havyarlarını, şampanyaların zehirini ter halinde dökmeğe çalışan zamane zenginine hayretle bakarmış.. Nihayet cesaret etmiş ve ayaklarının ucuna basa basa yaklaşıp herifin Hütadğı gibi yük

selmiş memeli göbeğine şap şap vurmuş:

— Ha punin içinde ne var?

Herif, parasının verdiği cesaretle cevap vermiş; «Bok!»

Rizeli, gözleri hayretle açılmış, geri geri çekilerek:

— Huuuy anasi, demiş... O kadar boki ne zaman yidun?

Yine rivayet ederler:

Atatürk'ün eski umumi kâtibi Tevfik bey, zayıflamak için her gün ata biner, saatlerce dolaşırmış.

Bir gün, gezi dönüşü, ter içinde beygirden inerken, atın dizginlerini tutan emir çavuşuna sormuş:

— Nasıl Hasan, zayıflıyor muyum?

Asker, ümitsizce başını sallamış:

— Yoh, beg... Beyhude yoruluyorsun!

— Neden?

— Yağ gobeğe sarmış, if-lâh olmaz gayri!..

GÜREŞ :

Güreşin çeşitlisi vardır: Yağlı güreş, yağsız güreş, kakucak, grekoromen....

Ha, bir de Japon güreşi!

Bizim bildiğimiz bukadar. Ama yani efendim Eşref Şefik ağabeyimize soracak olursak, şööyle bir yaradana sığınıp bir kaç tane daha ekler sanırız!

Affedersiniz, durun, durun, unuttum: bir de somun pehlivanı vardır ki, ne çayırda güreşir, ne minderde. Onun güreş sahası ziyafet sofrasıdır!

Bir güreş fıkrası:

Zamanımızın meşhur güzellerinden biriyle röportaja giden gazeteci, yatak odasına girince bir de bakar ki, yine zamanımızın meşhur alafranga güreşçilerinden bir genç, saç, baş darmadağın içlride....

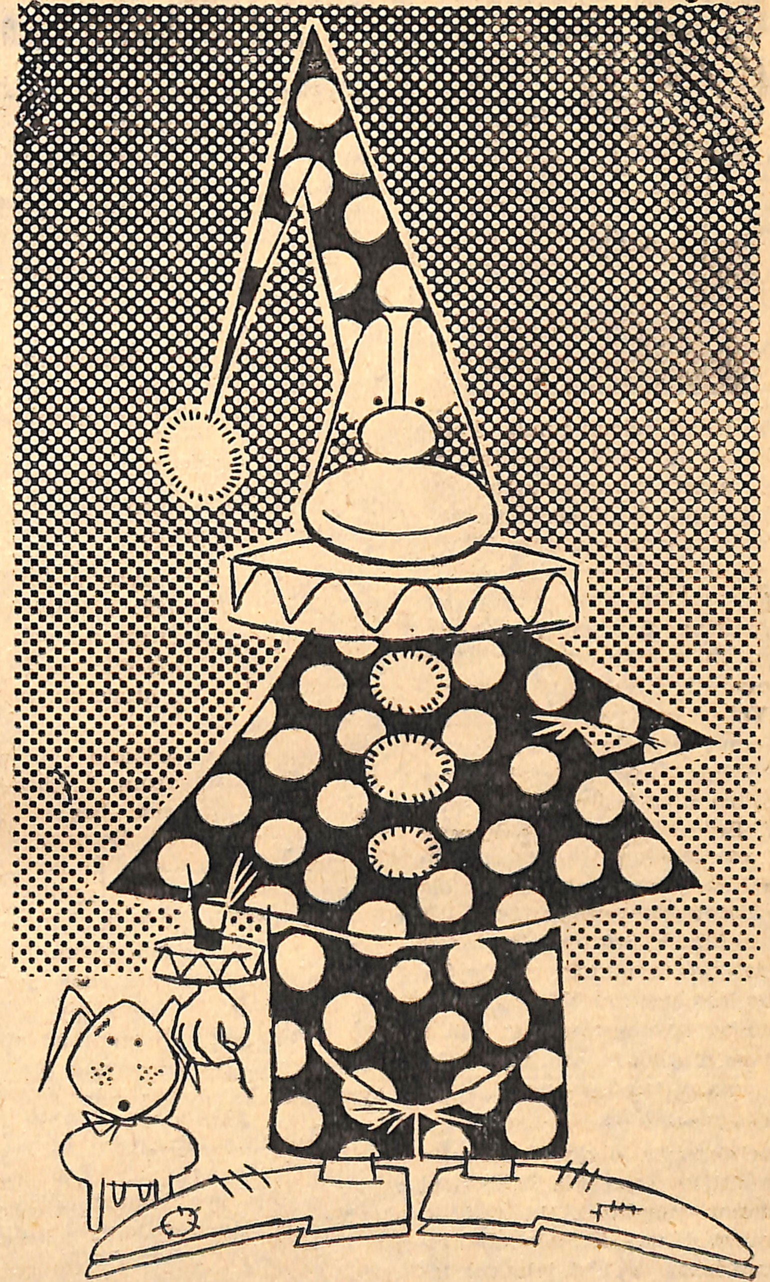
— Affedersiniz, rahatsız ettim galiba!..

Diye özür diliyerek geri çekilmek isterken, güzel bayan gazeteciyi durdurur:

— Vallâhi değil... Bilmiyor musunuz? O grekoromencidir.

Muammer Karaca, Yeşilköy D. P. Bucak Başkanı oldu!..

(Gazeteler)

Tonguç'a

Bay Politik

— Nereye gidiyorsunuz beyefendi?

— Eskişehire... Zatı devletleri nereye teşrif ediyorlar?

— Estağfurullah... Konya'ya gidiyorum.

— Affedersini, üniformanıza bakılırsa bir resmî sıfatınız var ama, anlıyamadım.

— Hiç bir resmî sıfatım yok.

— Peki, bu üniforma?

Adam güldü:

—O benim yol elbisem, dedi. Tiren yolculuğunda hep bu elbiseyi giyerim. Siz tirenin halini görmediniz mi? Yer bulmanın imkânı yok. Eskiden bu tirenlerde canım çıkardı. Şimdi kolayını buldum. Ben, birkaç yıl öncesi: «.....» otelinin kapıcısı idim. Bu üstümde gördüğünüz elbise, işte o otelin kapıcı elbisesidir. Otelden bir ay izin almıştım. Sılaya gidecektim. Ama tirene geç kaldığım için, kapıcı üniformamı değiştirecek vakit bulamadım. Elbisemi tirende değiştiririm, diye hemen koştum. Haydarpaşa garının merdivenlerini çıkarken, beni gören iki yana savuluyor, yol açıyordu. Tiren memurları selâm durmaya başladılar. Elimden bavulu alıp taşıdılar. Beni birinci mevkie yerleştirdiler. Allah Allah... Birine mi benzetiyorlar? «Siz zahmet etmeyin» dedikçe «Aman efendimiz, estağfurullah. Vazifemiz.» diyorlar. Kompartımanın penceresinden bir baktım, ahali yığılmış... Tiren kalkarken bir alkıştır koptu. Ben de onlara elimi salladım, gülümsedim. Tiren kalktı. Koridorlarda herkes birbirlerinin üstüne yığılmış, eziliyor. Ben koca kompartımanda bir başıma gidiyorum. Elbisemi değiştirmekten caydım. Arasıra yanlışlıkla kapımı açan yolcular, beni öyle kapıcı üniforması ile görünce; «Affedersiniz..» deyip dönüyorlar. Konya'ya kadar rahatça geldim. Sonra gel zaman git zaman, otelden çıktım. Şimdi hep Konya'dayım. Ama otel kapıcısı elbisemi saklıyorum. Ne zaman tiren yolculuğu yapsam bu üniformayı sandıktan çıkarır, giyerim. Yalnız şişmanladım da pantalonun beli dar geliyor. Müsaade ederseniz iki düğme çözeyim.

Şaşkınlık içinde dinlediğim adama:

— Estağfurullah.. dedim.

Adam pantalonu gevşetti.

— Şimdiye kadar, pek çok tiren yolculuğu yaptım, bu üniforma üstümde iken, sizden başka hiç kimse yanıma gelmeğe cesaret edemedi. Benim biletim de üçüncü ama, biletçiler bana bilet sormazlar.

O sırada kapı açıldı. İçeri giren bilet kontrolörü idi. Kontrolör, üniformalı adamı karşısında görünce rap diye topuklarını birbirine çarpıp, elini şapkasına götürdü, selâm verdi:

— Bir emirleriniz var mı efendim? dedi.

Üniformalı adam:

— Yok evlâdım, dedi.

Kontrolör gidince:

— Tirende rahat gitmek istiyorsanız, bir kapıcı üniforması da siz yaptırın, dedi...

ALFABENİN ilk HARFİ

Yazan : Aziz NESİN

TİREN yolculuğunda kafamı dinlerim diye yanıma gazete, kitap almadım. Bir kompartımana düşeceğimiz yolcularla arkadaş olurdum. Kimbilir ne bilmediğim, ne güzel şeyler anlatırlar. Yeni yeni şeyler öğrenirim. Ben onlara anlatırım, onlar bana anlatır. Güle oynıya bir tiren gezisi yaparız.

Yol arkadaşlığı ne güzeldir. Yabancı insanların dünyasına girersiniz. İnsan, hiç bilinmedik bir ülke bulmuş gibi sevinir. Beş saat, on saat, bir gün, iki gün, birbirinize içinizi dökersiniz. Sonra bir istasyonda birbirinizden ayrılırsınız. Bir daha büyük ömrünüzde ya bir kere karşılaşırsınız, ya da hiç karşılaşmazsınız. Yıllar sonra birbirinizi tanımazsınız bile. Yüzler büsbütün unutulur bile. Ama anlatılan bir olay, bir hikâye anılarda kalır.

Tirene işte böyle bir umutla binmiştim. Dört kişilik birinci kompartımanda iki kişi idik. Böylesi daha iyi. Kalabalık olmazsa insan iki kişi daha çok içli dışlı olur. Anlatacaklarını daha iyi, çekinmeden anlatır.

İkimiz de pencere yanında, karşılıklı oturuyorduk. Karşımdaki adam, elli beş, altmış sularında gösteriyordu. Göbekli, şişman biri idi. Genel olarak şişman adamlar zayıflardan daha neşeli olur. Göbeklerini hoplatarak, gerdanlarını titreterek gülmek, yaraşır da ondan... İnsan dediğin, güldü mü, hoplatacak göbeği olmalıdır. Yoksa, insanın makaraları koyverince hop hop hoplatacak göbeği yoksa, ona gülmek hiç yakışık almaz.

Kompartımana girince şişman adama selâm vermiştim. Adam selâmıma anlayamadığım bir mırıltı ile karşılık verdi. Ben oturur oturmaz, hemen gözlüklerini taktı, gazetesini okumaya başladı. İri bir Mustâbey armuduna benzeyen burnu gazete sayfasına öyle eğilmişti ki, karşıdan bakan onu, gözleri ile okumuyor da, gazeteyi burnu ile kokluyor sanırdı. Hem de elinde kalem vardı. Gazeteyi okudukça, kalemle de işaretler yapıyor, belki de önemli gördüğü yerlerin altını çiziyordu. Yanında yığılı belki on beş günlük gazete vardı. Okumaya meraklı biri olduğu belli. Belki bir bilgin, belki profesör. Belki de politikacı. Gazeteye burnunu uzatmış, günün siyasî manzarasını koklu yor.

Tiren kalkınca, konuşmaya başlangıç oslun diye:

— İyi yolculuklar beyefendi... demiştim.

Burnunu gazeteden kaldırmadan, yine anlayamadığım bir şeyler mırıldanmıştı.

Tiren birinci istasyonda durdu, kalktı. Üçüncü, dördüncü istasyonu geçtik. Bizde ses yok. Patlıyacağım. Dışarı çıksam, tiren kalabalık, ne oturacak, ne duracak yer var.

Bir yandan da adamın yaptığını doğru buluyorum. Lâklaktan ne çıkar... İnsan boş vaktini değerlendirmeli: Durmadan okumalı. Yol arkadaşlığı iyidir ama, ya o gevezeler. Uygunsuz konuşanlar, dır dır kafa şişirenler. Kimbilir şişman adam, bu geveze yol arkadaşlarından neler çekmiştir... Yalnız bir şey dikkatimi çekti. Şişman adam hiç sayfayı çevirmiyordu. Hep aynı yere bakıp duruyordu.

Karşımda öylece duran bir adam, tiren sarsıntısı... Ben de içim geçmiş, uyuklamaya başlamıştım. Bir dürtme ile uyandım.

— Beyefendi, beyefendi...

Şişman adam ceketimin kolundan çekiştiriyordu. Önce bir kaza oldu, sonra da ineceğim istasyonu geçiyoruz sanarak fırladım. Şişman adam:

— Affedersiniz bir şey soracağım, dedi.

Bir konuşma kapısı açılıyor, diye sevindim.

— Buyrun efendim, dedim.

— Hastaların gözünü korkutan nedir?

Alay mı ediyor, diye yüzüne baktım. Öyle alay eder görünüşü yok.

— Hastaların gözünü korkutan şey mi?

— Evet...

— Doktor.

Kalemle gazeteye bir şeyler yazdı. Sonra:

— Değil, dedi.

— Hastanın gözünü korkutan şey, hastane...

Yine kalemle gazeteye bir şey ler yazdı.

— Olmadı, dedi.

— Vizite parası...

— Hayır...

— Başında «A» var, ikinci harfi de «M».

— Amerikan bezi... Yâni kefen.

— Sekiz harf olacak.

— Ameliyat...

— Hah, tamam...

Yeniden gazetesine daldı. Bir zaman daha konuşmadan gittik. Bir ara:

Yeniden gazetesine daldı. Bir zaman daha konuşmadan gittik. Bir ara:

— Beyefendi, affedersiniz rahatsız ediyorum, dedi.

— Buyurun, dedim.

— B.r memlekette nüfus arttıkça, artması gereken nedir?

— Mebus.

— I-ıh...

— Hapisane...

Kalemle yine gazeteye bir şeyler yazdı.

— Değil...

— Karaborsacı...

— A-ah... İkinci harfi «S», son harfi de «K».

— İstihlâk...

— Hah... Tamam...

Uzun bir zaman daha konuşmadık. Neden sonra adam birdenbire,

— Selâmünaleyküm... dedi.

— Ve aleykümüsselâââm.. dedim.

— Evet, doğru... dedi.

— Nedir doğru olan?

— Selâmünaleyküm'ün karşılığı...

Bu şişman adam galiba deli. İster misin üstüme saldırsın da beni buracıkta boğuversin.

— Beyefendi bir şey soracağım.

— Buyrun.

— Bir nota söyler misiniz?

— Doo...

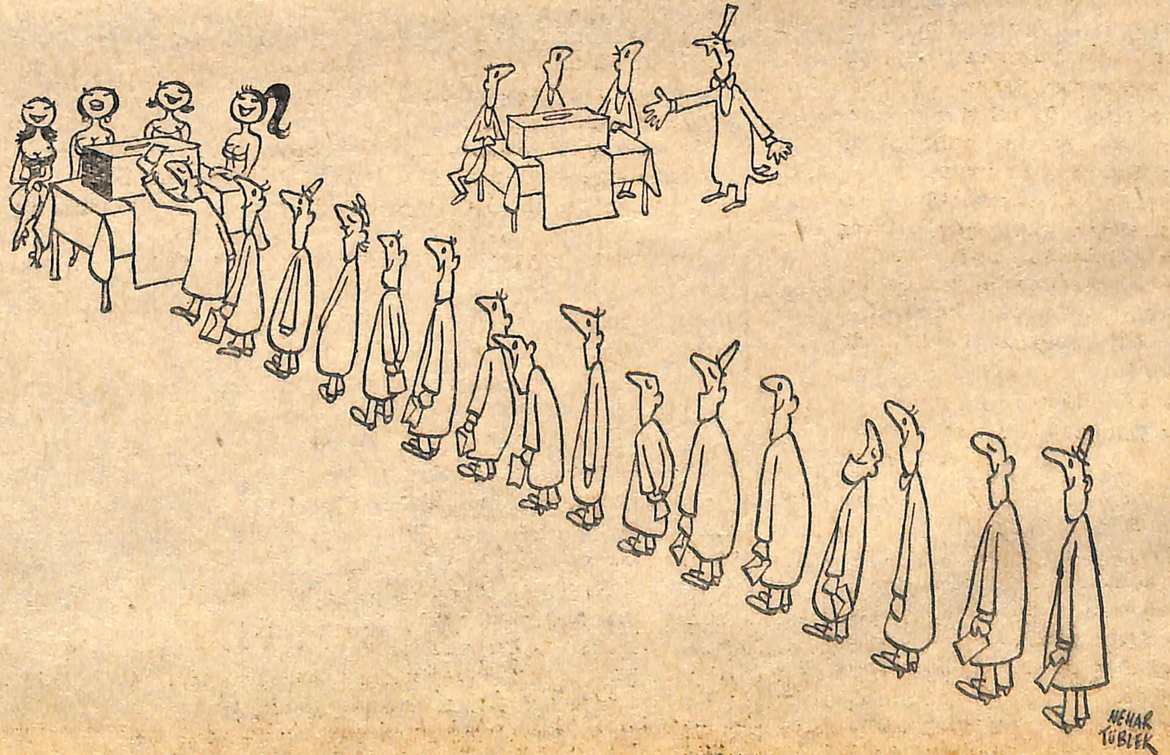
— A-ah beyefendi.

— Ree...

— Uymuyor.

— Miii...

— I-ıh...

Partili — Ben size sandık kurulunu kadınlardan seçin demedim mi?..

— Faa...

— Tutmadı. Başında «S» var. İki harfli...

— Si.

— Hay Allah razı olsun... İki saattir düşünüyorum da bulamadım. Maşallah musiki bilginiz kuvvetli.

— Kuvvetlidir. Daha başka notalar da bilirim: Fa, sol, lâ...

Yine uzun bir sessizlik.

— Beyefendi.

— Efendim?

— Güreşlerin yapıldığı yer neresidir?

— Minder.

— Hay Allah razı olsun, ben de hangar yazıyordum da neden tutmuyor diye şaşıyordum.

Elindeki gazeteyi atıyor. Başka bir gazete alıyor. Yine soruyor:

— Gökten yağan? Ben taş yazdım, olmadı.

— Yağmur.

— Uydu be.. Vay anasını.

Bir zaman daha geçiyor. Tiren bir iki istasyondan geçiyor. Şişman adam soruyor:

— Beyefendi, merkebin türkçesi?

— Eşek...

— Tam geldi.

— Gelir.

— Yemenin arapçası?

— Ne yemenin?

— Sâde yeme...

— Sâde olursa başkadır, yanında hoşafı olursa başkadır.

— Üç harfli...

— «Ekl»...

— Tamam yahu...

Ankara'ya geldik. Ankaraya gelene kadar şişman adam, gazetelerdeki çapraz bulmacalarla uğraştı. Ama her kelimeyi bana sordu.

— Ben her gün bütün gazeteleri alırım, dedi.

— Gazeteleri okumak iyidir, dedim.

— Yooo... dedi, bir satır bile okumam. Ben gazeteleri bulmacaları için alıyorum. Gazetelerde ne kadar bulmaca varsa, onları yapmadan rahat edemem. Çok zevkli... Şimdiye kadar yapamadığım hiç bir bulmaca olmadı. Şıp diye bulurum.

Fileden bavulumu aldım. Artık tirenden iniyordum. Onun daha yolculuğu vardı.

— Allahaısmarladık... dedim.

Başını gazeteden kaldırdı:

— Alfabenin ilk harfi?... diye sordu.

— «A» dedim.

— Tamam yahu... diye sevindi.

Aziz Nesin

İMZA KOLLEKSİYONU

Film yıldızı bayan Feşmekân, yeni kocasına, ilk kocasından olan küçük kızını takdim ederken:

— Sevim dedi, haydi yeni babanın elini öp ve ona bir isteğin varsa söyle.

Sevim, hemen defterini uzattı:

— Bu hâtıra defterime siz de birşeyler yazıp imzalayın amca..

Kıraat Kitabı!

ŞAĞIDA bir yazı okuyacaksınız. Lûtfen bu yazının ne çeşit bir yazı olduğunu tahmin ediniz:

«Helecan ve felâketlerle dolu olan Meşrutiyet zamanından bahsetmiyerek saltanat devrimizi ve Cumhuriyetimizi karşılaştıralım. Köylü eskidenberi âdeta bir sağmal inek telâkki edilir; süt verebilmesi için yem bile verilmezdi. Halkın mal ve canı padişahın emrine kurban edilecek şeylerden telâkki olunurdu. Memurlara eğer senede altı ay maaş verilirse bu büyük bir muvaffakiyet telâkki edilirdi. Zavallılar mütebaki altı aylıklaını sarraflara yüz beş kuruşa kırdırırlardı. Buna rağmen devlet daireleri tıklım tıklım dolu idi. Çünkü başka bir maişet yol ve çaresi yoktu. Anadoluda halk en kanaatkâr bir hayat içinde geçinmeğe uğraşırdı. Yollar yoktu. Oturacak köylü evlerinden sarfı nazar izbeler mevcuttu. Anadolu halkı yalnız sarayın değil, aynı zamanda köyleri istilâ etmiş bulunan ağaların, mütegallibenin esareti altında yaşamakta idi. Halk aydınlanmamış olduğu için ihtiyaçları da çok basit ve iptidaî idi.

Meşrutiyetle artık bunların düzelmesi arzuları da uyanmıştı......».

İşte yazı böylece uzuyor da uzuyor. Ne kadar? Tas tamam üç sütûn. Yine de bitmiyor, arkası yarına...

Şimdi bu yazının ne çeşit bir yazı olduğunu bilin bakalım. Eskiden ilk okullarda okutulan «kıraet» kitaplarından bir sayfa mı, orta okul tarih kitabından bir yaprak mı, yoks bir öğrencinin kompozisyon ödevi mi?

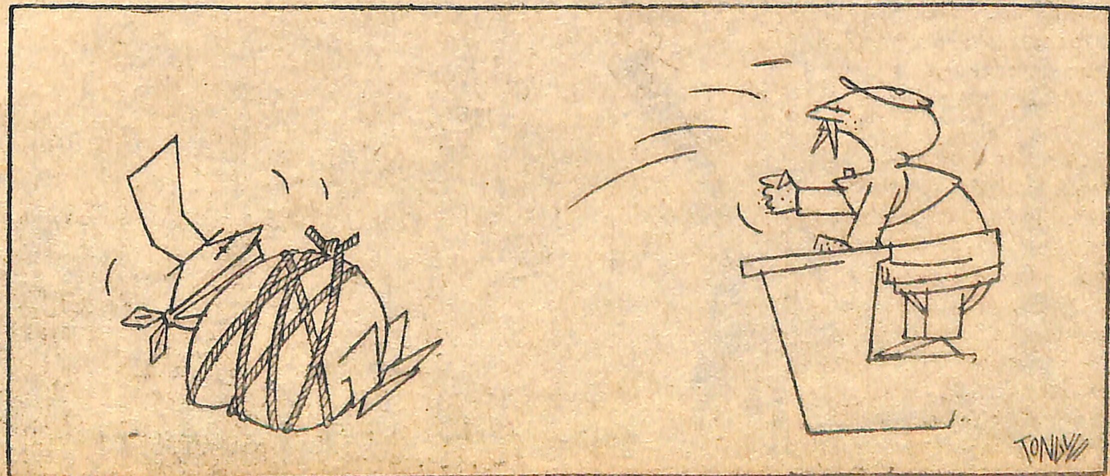
Hayır, hiç biri değil. Bu bir baş yazıdır. Yalnız yukarıya aldığım parçanın böyle olduğunu sanmayın. Yerim olsa, size güzel vakit geçirtmek için, yazının hepsini alırdım. Bu başyazı, sonuna kadar «kraet» kitabından koparılmış bir sayfa gibi sürüp gidiyor.

Bu başyazarı merak mı ettiniz? Söyliyeyim: Son günlerde tefrika hâlinde Yeni İstanbul'da «Açık Mektup» lar yazarı, gazetenin kurucusu Habib Edib Törehan'dır.

Dünya yüzünde hiç bir şey istemezdim. Yalnız bir kurucu olmak isterdim. O zaman kimse bana, yazını beğendik, beğenmedik, diyemezdi. Önüme kâğıdı, elime kalemi alır, aklıma ne gelirse yazardım. Şimdi yaptığımız yazarlık öyle mi? Yazı beğendireceğiz diye göbeğimiz çatlıyor. Ah bu kuruculuk. İnsan ne kadar kurusa, kurucu oldu mu, en kuru yazısında, sözünde bir yaşlık oluyor.

Çocuk — Biliyor musunuz? Ben babamın yegâne varisiyim!..

İntikam!..

SEÇİM TAHTASI

OY

TONY

NABZINA BAKIIM KAÇ ATI-YOR

OYLA OYUN OYNAN-MAZ

OY

OY

OY

orhan

SİYASİ HAVA YİNE BOZACAK GALİBA !

SIP

BU SAY-FANIA DA B TAHTASI EK-SİK

KÖYÜNÜZE ŞU GETİRDİK İYİ Mİ ?

OY

PICHARD

BİZİM HALK ALAFRANGA PORAPAGANDA-DAN ANNA-MAZ KARDEŞİM

ANNA-MADIM

Hiiiiii İDEALİMDE-Kİ KARI

BEN OLMASAM SAYFAYI SU-LAR BA-SACAK

BİR DE BOŞ LÂFLA KA-RIN DOYMAZ DERLER

İSTİFADE

ŞUNUN ŞURASINDA ÜÇ TANE DAHA VERECEKSİNİZ NE ÇIKAR

BİR OY MU DIR, KİL

BİR DAKİKANIZI MÜSA DE EDİCEM
SAYIN VOLCULAR... MEMLEKETİMİZİN
MEDARI İFTİHARI KİMYAGERLERİMİZDEN
GIYASETTİN BEY ALMANYANIN DÜNYACA NAMLI
LABORUTUARLARINDA 4 YIL TETKİKTE
BULUNDUKTAN SOORA KEŞFETTİĞİ ABDÜL
ALEYKÜMSELAM DİŞ TOZU ARZU EDEN
VOLCULARIMIZA SEÇİMLERE
UFAK VE BÜYÜK

ADAYLA KOYAYA BİRAZ KUM, Ç İKİBİN FİLAN

DP

C.H.P

OY

M.P

HÜR.

TONY

HÜRRİYET'i SEÇTİM
YALÇIN ÇETİN
ŞİİR
YIR
OY BOY DOY KOY SOY
OY
ORHAN
ULAN SENİN HİÇ KAFAN YOK MU?
ALLAH VERSİN
BEN DE ONA OY VERMİŞTİM
TONGUÇ
ORHAN
BİZ DE HAVADAN GEÇİNİYORUZ
OY
VAY CANINA BİZİM BAY POLETİKTE NEREYE GİTTİ
SİZ DE DÖNER DE BULUNUR MU?
YOK DEVENİN BAŞI
GEÇEN SEFERKİ SEÇMENLERİM
ORHAN
ÇEKİSİ 2 LİRA
BİR KİLO OY
BİZİM AĞA HAN
YETER
ADAY
KIBLE
OY
ORHAN
LAFONTEN
BU AKLIMA GELMEMİŞTİ
ORHAN
YETER
YO
TONGUÇ
SOL OKUYAN
SAĞ OKUYAN
BU TARZAN KERATASI DA HİÇ BİR TOPLANTIYI KAÇIRMAZ
MANİSALI TARZAN
BEN ÖYLE AĞIR LAF KALDIRAMAM
TONGUÇ

TÜRKİYE HEYKELİ :

YAZISIZ!..

MİNİK HİKÂYE

GALLİ ESİRLER !..

KUVVET ve cesaretleri ile meşhur olan Gal'liler, Romalılarla harbediyorlardı. Bu sırada iki meşhur Gal'li cengâveri Romalılar esir etti ve Romaya getirdiler. Bu iki yakışıklı ve cesur esire türlü eziyetler ettiler fakat onlar hiç bir korku ve dehşet eseri göstermediler. En sonunda öldürülecekleri gün geldi. Arena ahali ile dolu idi. Herkes heyecanla biraz sonra işlenecek cinayeti seyretmeğe hazırlanıyordu. Ortaya on tane dev gibi güreşçi çıkarıldı ve iki esir de serbest bırakıldı. Fakat şu satırları yazacak kadar dahi vakit geçmeden, esirler on adamı temizlemişlerdi. Herkes heyecan ve hayret içindeydi. Ortalık birbirine girmişti. Böylece bu idam işi ertesi güne bırakıldı. Bu sefer meydana 50 tane aç aslan salıverildi ve Allah sizi inandırsın, bu aslanlardan daha aslan olan Galli'ler bu elli aslanı da yarım saat içinde öbür dünyaya yolladılar.

Bu görülmemiş bir hâdise idi. Şehir bu hikâye ile çalkalanıyor, bilhassa kadınlar, esirleri görebilmek için birbirlerini kırıp geçiriyorlardı.

En son olarak beş yüz aç ve azgın fili iki Galli delikanlının üzerine saldırtmağa karar verildi ve o gün geldi çattı. Esirler meydana çıktı.

Geceleri ayrı hücrelere kondukları için ancak idam törenlerinde görüşebiliyorlardı. Biri diğerine seslendi:

— Merhaba yahu, nasılsın, hayatından memnun musun?

Öbürü neşeyle:

— Tabii, tabii... diye cevap verdi. Bütün bu törenler kredimizi bir hayli yükseltti. Geceleri hücrenin kapısında kadınlar kuyruk oluyor.

— Benim de öyle dostum.

— Sorma, işte dün gece de kim gelse beğenirsin. İmparatoriçe... Yaaa... Ne ateşli kadın bir bilsen; kollarını boynuma doladı...

Tam bu sırada karşıdan homurdanarak fillerin geldiğini gören cesur Galli:

— Hay Allah! diye bağırdı. Bu sefer de bu sersem filler.... Neyse, sonra anlatırım!..

Semiramis Aydınlık

HUYSUZ KATIR!

Yaşlı çiftlik sahibi, huysuz bir katıra binmeğe çalışan genç renç perleri seyrediyordu. Fakat katır öyle çetin cevizdi ki, üzerine kim binerse yere fırlatıyor, en usta binici bile bir iki dakikadan fazla barınamıyordu. Nihayet yaşlı çiftçi, dayanamadı ve seslendi:

— Hey, getirin o hayvanı bura ya da size katıra nasıl binilir öğreteyim...

Katırı getirdiler. İhtiyar adam çok esaslı bir şekilde ve büyük bir emniyetle eğere yerleşti. Fakat hayvan derhal huysuzlanmağa başladı. Çifteler atıyor, ortalığı toza dumada boğuyordu. İhtiyar çiftçi hayvanın başını okşayarak:

— Yavrucuğum, dedi, huysuzlanmana lüzum yok, sırtında artık öyle toy delikanlılar değil, usta bir binici var. Sâkin ol bakalım.

Fakat bütün bu tatlı lâkırdılara rağmen katır büsbütün azıttı ve bir kaç silkinişten sonra ihtiyarı perişan bir halde tozun toprağın içine attı. Adamcağız kendini topladı, zorlukla ayağa kalktı ve hiç bir şey olmamış gibi üstünü başını silkeleyip etrafına toplanıp gülen delikanlılara dönüp gururla:

— İşte dedi, böyle yaparsınız, Onun sizi fırlatıp atacağını anlayınca, kendiniz sıçrar ve aşağı atlarsınız.

Tam alışacaktı...

Kadıncağıza bir hal olmuştu. Eline ne alsa düşürüp kırıyordu. Senelerdir ustalıkla yemek pişirdiği mutfak, bir harabeye dönmüştü. En sonunda kocası bir doktora müracaat edip karısının halini anlatmağı düşündü ve bir mütahassısa gitti. Doktor adamın anlattıklarını dinledikten sonra, sordu:

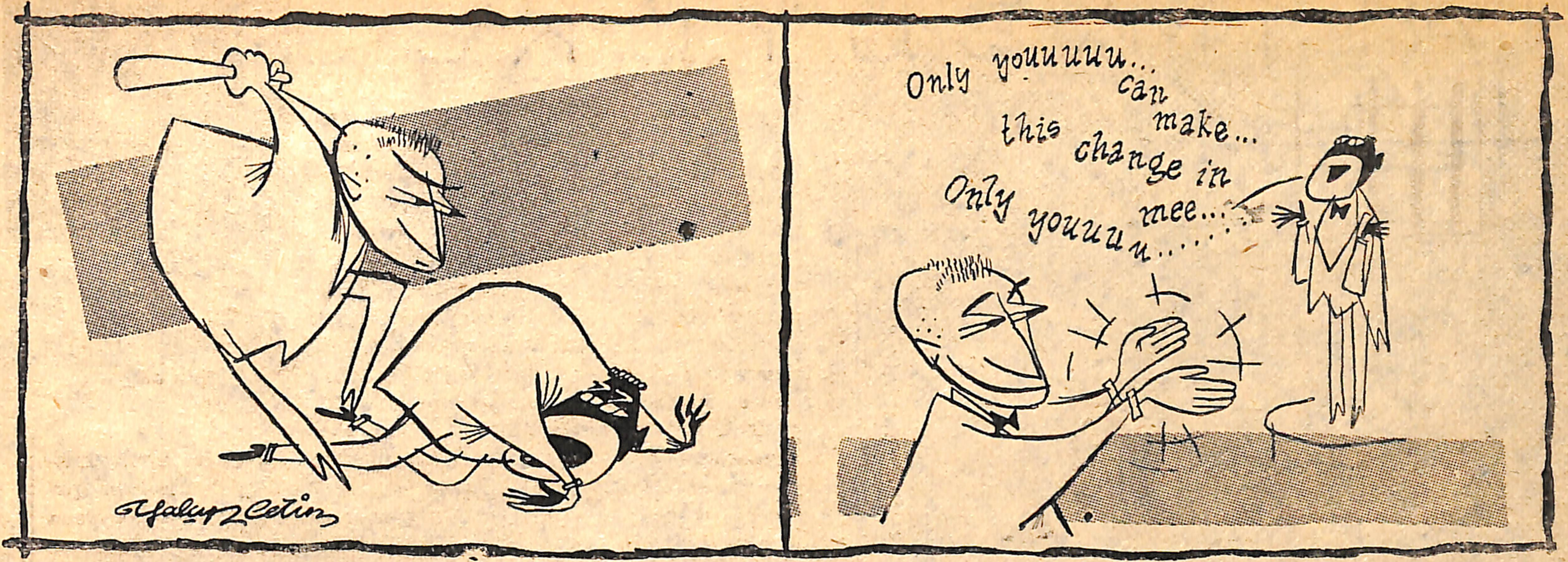
— Karınızın bu halinin acaba bir sebebi var mı, ne dersiniz?

Adam boynunu büktü:

— Hiç bir sebep yok doktorcuğum. Karım otuz senedir mutfaktan çıkmaz, artık alışmış, olmalı değil mi?

Siyah elbiseli spiker — Aziz dinleyiciler, şimdi karışık müzik dinliyeceksiniz!..

«Zenciler birbirine benzemez!»

ÇAYIR

FRANK Llyod adında Amerika'lı bir mimar şöyle demiş:

— New-York'a iki mil yüksekliğinde iki bina yapmalı. Bütün öbür binaları yıkıp çayır çimen yetiştirmeli.

Koca Newyork, iki binaya girecek, öyleyse İstanbul, bol bol bir binaya girer de, artan yerler de kiraya verilir.

İstanbul yıkılırken, yâni yıkılıp dururken, bu ne plânsızlık, denip duruluyordu. Plânın ne olduğu şimdi anlaşıldı. Biz, Amerikalı mimarın plânını uyguluyormuşuz da haberimiz yok. Bütün binalar yıkılacak, yerlerinde çayır çimen yetiştirilecek. Bir de yüksek bina yapılacak.

Biz bu plândaki, yüksek bina ile çimeni bilmem ama, evvel Allah hele binaları bir yıkalım, yerlerinde kendiliğinden çayır biter. Ondan sonra da biz bu çayırlarda..... Ne yaparız? Güreşiriz.

●

YÜZBAŞI

İNGİLİZ Hava Kuvvetlerinde Albert adında bir teğmen varmış. Bu teğmen Albert'in yüzbaşılığa yükselmesini ajanslar bütün dünya gazetelerine bildirdiler. Çünkü yüzbaşı Albert, insan değil, kaplumbağa. Marifeti mi? Uçak içinde 20 defa ses duvarını geçmiş. Yüzbaşı Kaplumbağaya, Fazıl Ahmet Aykaç'ın:

«Ördeklerden bir filo,
Bir de kazdan amiral»

Manzumesini hatırlattı.

Yavaşlığın, ağırlığın sembolü olan kaplumbağa, bizim memleketimizde daha çok posta idaresinin alâmeti sayılır. İngilizler kaplumbağayı yüzbaşı yaptıklarına göre, biz bu gecekondusunu sırtında taşıyan güzel hayvanı müş'ir yapsak yeridir.

KOCAMAN LÂFLAR

★ *Para için evlenmeyin! Ödünç alırsanız daha ucuza mal olur.*

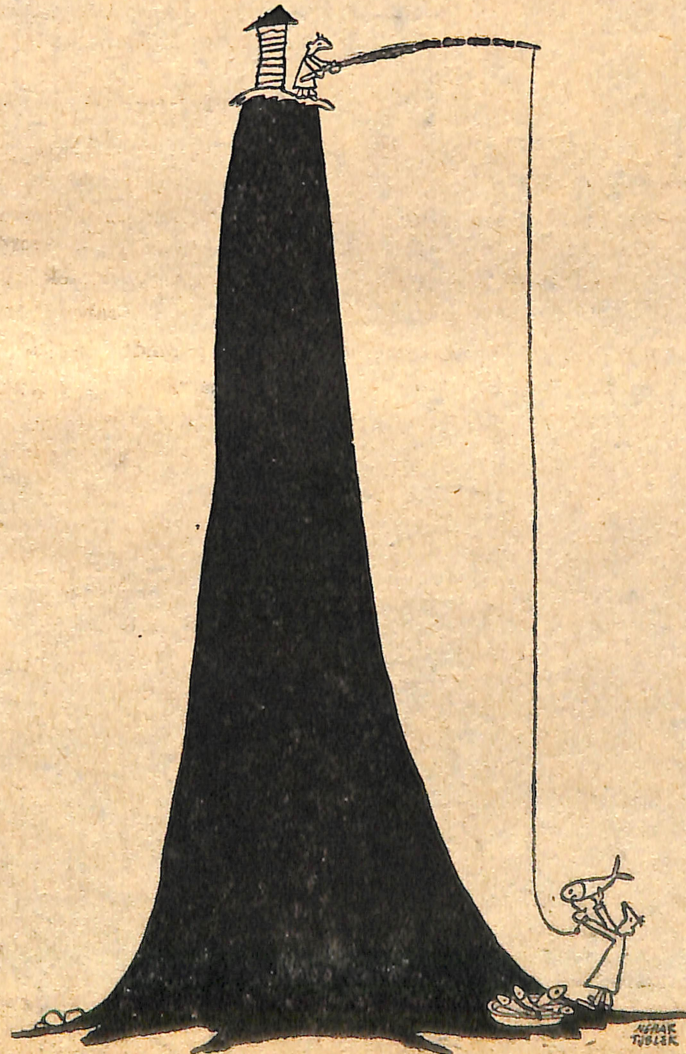
★ *Aşk lâstiğe benzer, çekip uzattıkça incelir ve en sonunda kopar.*

★ *Eğer bir kadının sadece kollarına düşer de ellerine düşmezseniz çok iyi.*

★ *Aşk âciz bir kimseyi bahtiyar eder; yüksek ve kuvvetli olanı acınacak hale getirir.*

★ *Mühim olan ne kadar yaşadığımız değil, nasıl yaşadığımızdır.*

Türkiyenin her yerinde halka balık yedirmek için Norveç'ten bir uzman getirtildi... (Gazeteler)

YAZISIZ!.

LERZAN BENGİSU'NUN SERGİSİNDE

BAYAN Lerzan Bengisu, meşhur göz doktoru Naci Bengisu'nun eşidir... Daha doğrusu, sayın Profesör Bayan Lerzan'ın eşidir!

Lerzan Bengisu; Şehir galerisinde geçen salı akşamı ikinci sergisini açtı: Tahta işleri sergisi!

Törende, eski ve yeni sosyete dedikoducularından bayan Adalet-le Leylâ Umar vardı ama, sosyete bayanlardan kimse yoktu. Çünkü sosyete bayanlar, tahta işleri gibi kaba işlerden değil, kâğıt işleri gibi ince işlerden hoşlanırlar ve bakara, poker, bezik top lantılarında bulunurlar!

Bayan Bengisu'nun sergisinde kadın elinin kudretine herkes şaştı: En sert, en budaklı ağaçlar, testi hamuru olmuş, kilim ipliği olmuş, erimiş, yumuşamış, dokunmuştu.

Bu sergi karşısında yalnız bir şeye acıdık: erkeklere!

Cevize, karaağaca, dişbudağa bu yumuşaklığı veren kadın eli, avucuna düşecek kalbi ne yapmaz ki?..

Sakın bu sözümüzden başka mânalar çıkarmayınız: Bayan Bengisu, kendisini ağaç yontmaya o kadar vermiş ki, muhterem kocası galiba yakayı kurtarmış!

●

KÜÇÜK BİR FEDAKÂRLIK

Genç ve tecrübesiz bir doktordu, muayenehanesini henüz açmıştı. Gayet güzel ve çekici bir kızla tanıştı. Birkaç kere birlikte gezdiler. Nihayet bir gün dayanamadı ve içini döktü:

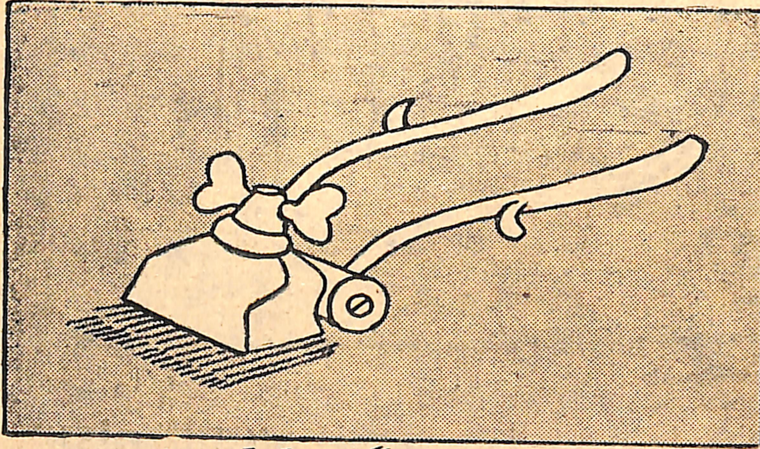
— Ben belki Dr. Cavit kadar zengin değilim, onun gibi muazzam bir arabam da yok, ve öyle bol para da harcıyamam. Ama sizi o kadar çok seviyorum ki, sizin için yapamıyacağım fedakârlık yoktur.

Genç kız tatlı tatlı gülümsedi:

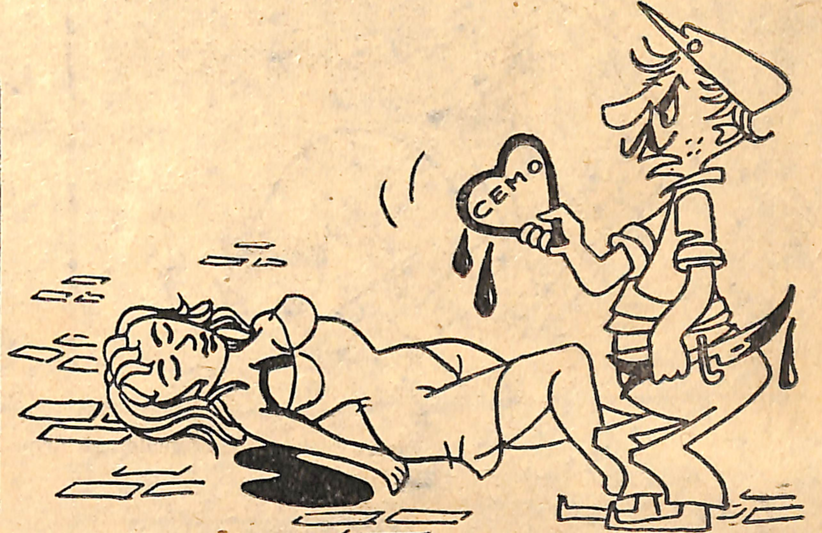
— Ya!.. Öyleyse beni Dr. Cavit le tanıştırabilir misiniz acaba?

HALİM BÜYÜKBULUT

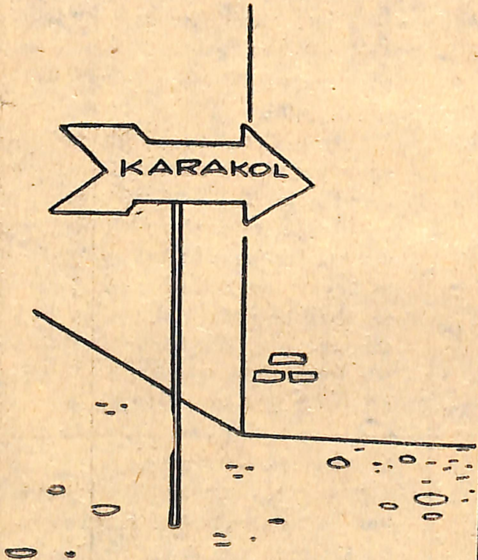
Halim

FİKİR DÜŞMANI

— VAY KAHBE, DEMEK CEMO'YU SEVİYORMUŞ!

ÇIKMAZ SOKAK

YAZISIZ

YÜKSEK ÖĞRETİM

HARP VE SULH

Milletlerin Güldükleri

UNUTKANLIK HİKÂYELERİ

YAZISIZ! (Alman)

— Hanım tiyatroya gitmek istiyordu, bey de sinemaya...
— E.. Sonra nereye gittiler?
— Hastaneye!..

(İtalyan)

Reklâm!

İki gazeteci meşhur bir opera artisti ile röportaj yapıyorlardı. Bunlardan biri sigara hakkında ne düşündüğünü sordu. Şarkıcı hayretle:

— Sigara mı, diye bağırdı, aklımdan bile geçirmem...

— Fakat dedi gazeteci, geçenlerde bir sigara reklâmında o markanın sesinize hiç bir zarar vermediğini anlatan sözlerinizi okumuştum da...

— Evet, doğru. O sigara bana hiç bir zarar vermedi, zira bir kere bile içmiş değilim...

(İtalyan)

Karın nasıl?

Bir çok meşhur adamların yine meşhur unutkanlık hikâyeleri vardır. İşte Mr. Johnston da Üniversitede çok mühim bir kürsü işgal eden bir profesör olduğu halde müthiş unutkandı. Bilhassa isimleri hatırlıyamaz ve bu yüzden çok müşkül vaziyetlere düşerdi. Bu sebeple hangi toplantıya gitse, bir saniye karısının yanından ayrılmaz ve unuttuğu isimleri ondan sorardı.

Bir gün bir ziyafette nasılsa yalnız kaldı, etrafı hep, bir yerden tanıdığı fakat isimlerini bir türlü hatırlıyamadığı kimselerle dolu idi. Sıkıntıdan terlemeğe başladı. Tam o sırada korktuğu başına geldi. Orta yaşlı şişman ve yakından tanıdığı bir kadın gülerek yaklaştı ve çok samimî bir tavırla elini uzattı. Ayni anda Mr Jonston, karşıdan arkadaşı Fred'in de geldiğini gördü, biraz şaşkınlıktan ve ne yapacağını bilemedmekten ona seslendi:

— Hey Fred, merhaba. Karın nasıl?

Fred, alaylı bir şekilde cevap verdi:

— Sen daha iyi bileceksin dostum, zira şu anda elini sıkıyorsun...

Esas mesele!

David Marrow da müthiş unutkan bir adamdı. Bir gün trende giderken kondüktör gel di ve biletini istedi. Fakat zavallı adamcağız, ceplerini altüst etti, eşyalarını karıştırdı ve şapkasının içine kadar aradığı halde bir türlü biletini bulamadı. Nereye koyduğunu katiyen hatırlamıyordu. Bu arama sırasında o kadar sıkılmıştı ki, onun bu haline dayanamıyan kondüktör en sonunda:

— Boş verin Mr. Marrow, dedi. Ziyanı yok, ben bilet almış olduğunuza eminim. Bulduğunuz zaman postaya kor, gönderirsiniz.

Mr. Marrow öfkeyle başını salladı:

— Evet, bileti almaya aldık... Ama şimdi bulamazsam, nereye gittiğimi nereden öğreneceğim?

Balayı seyahatinde...

Genç hariciyeci Sir Roedrik Reattie'nin evlenişi, Sosyete sütununda uzun uzun anlatılmış ve müthiş tepkiler yaratmıştı. Genç evliler balaylarında rahat edebilmek için hüviyetlerini gizlediler ve lâlettayin iki kişi gibi, trene bindiler. Kondüktör geldi ve biletlerini istedi. Mr. Reattie ceplerini aradı ve adama bir şey uzattı, ve karısı ile konuşmasına devam etti. Bu sırada da kondüktör eline tutuşturulan kâğıdı dikkatle baştan sona kadar okuyup bitirdikten sonra geri verdi ve bütün kompartımanın duyacağı bir sesle:

— Sir Reattie' dedi, evlenmenizden bahseden yazı doğrusu çok enteresandı ama, biletiniz nerede? (Amerikan)

Ya çıkarsa!

Red Skelton, ölmüş bir aktörün dul karısına yardım için tertip edilen bir piyangonun biletlerini satıyordu. Bir bara girdi oradaki bir adama yaklaşıp nazikâne sordu:

— Dul madam Flynn için tertiplediğimiz piyangonun biletlerinden bir tane alıp bir yardımda bulunmaz mısınız?

Adam, biletlere baktı sonra içkisini yudumlıyarak:

— Alamam beyim alamam, Ya sonra madam Flynn'i kazanırsam, karıma ne cevap veririm? dedi.

Nikâh memuru — Yine görüşelim!

(Mısır)

YAZISIZ!

(Alman)

JANDARMA

Adamcağız parfümeri vesair ufak tefek satan ufak tezgâha yanaşarak içerdeki şirin kıza çekingen bir tavırla:

— Affedersiniz matmazel, dedi, kalabalık arasında karımı kaybettim de burada durup sizinle biraz konuşabilir miyim diye soracaktım.

Kız, şaşırdı:

—İyi ama, bunun karımızı bulmakta bir faydası olur mu?

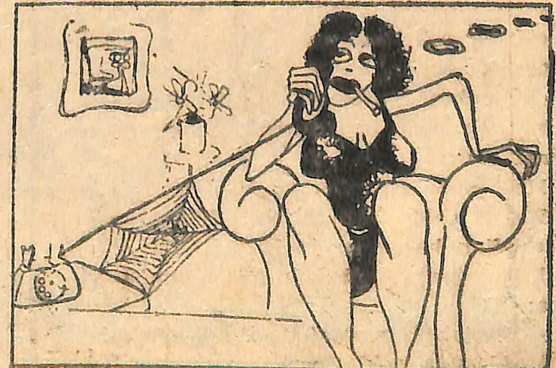
— Elbette! Ne zaman güzel bir kızla konuşacak olsam karım çıkagelir.

(İspanyol)

— Sekiz yıl yaşadığımız bu ıssız adada can sıkıntısını defetmek için ne yaptınız?

(Amerikan)

Telefon sohbeti!

(Fransız)

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 31 —

Hâlâ yine o iddiadayım ki, Meşhedi Cafer, gelecekten haber vermek bahanesiyle Amerikalı hemcinslerine daha çok martavallar yutturúrdu. Lâkin polisin aman vermez eli, yakamıza yapıştı, bizi sanattan men ettikten başka, gerek onu ve gerek Torikle beni sulh mahkemesine verdi. Yüz otuz beş dolar kazancımızdan elli dolarını ceza diye verdik. Dükkânımız kapatıldığı için, bereket versin ayrıca mal sahibine de tazminat vermek icap etmedi. Yoksa halimiz cidden harap olacaktı.

Yine me'‌eliksiz kalınca, arkadaşlar gibi şaşıracak yerde, hemen paçaları sıvadım, doğruca gidip bizim Moiz efendiyi buldum. Beni kapıdan karşıladı:

— Maşallah Çeğirye efendi! Safa yeldiniz. Anyi ruzyar atti?

Moiz efendi, zorla eskitilmiş halılar, seccadeler, kuyular içerisinde bilhassa kirletilmiş silâhlar, çanak çömlekler, katır boncukları, divitler, Süleymaniye mangalları, sap takılarak kaşık şekline sokulmuş gümüş ikilikler, sedef nalinler ve daha buna benzer eşya ile dolu mağazasının bir köşesinde bana yer açtı. Oturttu ve:

— Soyle bakalum! dedi, elimizdan ne yelirsan yapariz.

Ben, uzun uzadıya mukaddeme yapmağa lüzum görmeden, doğrudan doğruya meseleye girdim ve dedim ki:

— Dostum! Senin anlıyacağın biz burada bir parasız kaldık. Başımıza, anlatması uzun sürecek bir çok kaza geldi. Böyle zamanda insanın, kendinden başka dayanağı olamaz. Bize bir miktar yardım et. İnşallah İstanbula dönünce ilk işimiz sana borcumuzu ziyadesile ödemek olur.

Moiz efendinin güler yüzü o saat buruştu. Gözleri daldı, kirli tırnaklı elleriyle, seyrek sakalını karıştırmağa başladı. Bir müddet bu vaziyette düşünür gibi durduktan sonra:

— Başinlan barabar! Dedi, lâkin vakitlar kesat. Aksuata yok. Piyasada para kaybulmuş. Allah sana inandirsin, bir hafta var ki, haniya burada yeldik, tükânin mesarifini uste veriyorum! Unun için size yardim etsem da, az olacak.

— Varsın az olsun! Meselâ ne verebilirsin?

— Unu bırak, başka bir çare bulalim... Fazla eşyaniz varsan satalum, daha iyi olmaz mi?

Acı acı güldüm:

— Nemiz olacak? dedim. İki bavulun içinde birkaç kat eski elbise, çamaşır, falan var. Kaç para eder?

— Ben yarun sabah otile yeleyim da bakayim. Para edecek helbetta bi şey bulunur. Malin kiymetini ben ağnarim. İşallah satacak yibi bir antika yeşfederiz. Marak etma!

Otelin adresini aldı. Hınzır herif beni - türkçesi - atlatmıştı. Üzülerek bizim ağaların yanına döndüm. Çenelerimi bıçak açmıyor, evvelce verdiği hesap pusulasının ödenmemesine kızan otelcinin önünden bucak bucak kaçıyordum. Benim o sıralarda duyduğum azabı dil ile tarif etmek imkânını hiç bir zaman göremem. Bunu ancak gurbet ilinde ve ayni vaziyette kalmış olanlar anlıyabilirler.

Elde avuçta artan beş on dolarla bu çıkmazdan bizi kurtaracak mucizenin doğuşuna kadar geçinmek üzere tertibat aldık, fuzuli masrafları kesmeğe karar verdik. O akşam birer sandviçle karın doyurup döşeklerimize çekildik. Sabahleyin, erkenden Moiz efendinin sözünde durup geldiğini hayretle gördüm. Ben henüz yatakta, bir çare bulmak için zihin yormaktaydım. O, bir neşeli yüzle ellerini uğuşturarak odamdan içeriye girdi ve ilk sözü şu oldu:

— Ayda bakalum Çeğirke efendi! Bu ne kadar tenbellik be!.. Kalk, ne ki eşya varsan meydana koy da yorelim!

— Peki, dedim, kalktım. Moiz benim yanımda bütün eşyayi gözden geçirdi. Anlayışlı bakışları bu üç parça eski püskünün içerisinde para edecek bir mal arıyordu.

Birdenbire ağzından bir sevinç çığlığı fırladı:

— Tamam!. İşte bulduk! Ben demedim mi?..

Ayni zamanda sağ elinin şahadet parmağı, Meşhedinin kaleyanını gösteriyordu. Bu âdi pirinçten, Isfahan yapısı, kirli, öteye beriye sürüklene sürüklene, horlana horlana yamrı yumru olmuş, marpuçu yer yer ezilmiş bir nargileydi. Yahudi bizimle alay ediyor sandım. Kızmak üzereydim. Bu külüstür nesneye kim ne verirdi? Fakat Moiz efendi onu eline alıp, evire çevire bakmağa, muayene etmeğe başladı. Her tarafını güzelce inceledikten sonra:

— Yuzel, dedi, çok para eder!

— Ciddi mi söylüyorsunuz?

— Bizde yalan yok! Bunu iyi para ilan satmazsan bana attikaci Moiz demasinlar. Bu naryile deyil, hazine be! Bende boyle on ta ne olsa, zinyin uldum yitti. Maşalla maşalla! Ayda, şindi yidelim da bunu satmanin çaresine bakalum Çeğirfendi. Beni ilen barabar yel!

— Nereye gidiyoruz?

— Nereda yidersak yidelum, sen karışma!..

Biz nargileyi kâğıda sararken, Meşhedi hırladı:

— İlle menem kalyanım harda götürürsüz? Kalyanım gidende özüm neyler? Elyanım yoh, kalyanım yoh... Canımı bile alsanız da?!..

Bunun cevabını Torik verdi:

— Moruk! Şimdi başlarım nargilenin lülesinden ha!.. Millet burada kokozluktan papağan gibi efkârlanırken, senin tünbekiyle keyif çatmanı mı düşüneceğiz be! Salozluk edip de elin gacosuna papelleri kaptırmasaydın. Balyoz suratlı herif, sen de!

Meşhedi, hu hakaretli sözleri reddedecek oldu:

— Torik efendi, heddini bilip eyle danişasan!

— Hastir lan!..

Zavallı Meşhedi sustu. Necmi ile kavgalarına benim karışmadığımı, seyirci kaldığımı görünce anladı ki, kaleyanından ayrılmak mukadder. Boynunu büktü ve artık itiraza yeltenmedi.

Kendisini otelde yalnız bırakarak, Moiz efendi, Torik, ben üçümüz, son kurtuluş ümidimiz, tutacağı kıymete bağlı olan nargile koltuğumuzda, caddeye çıktık.

Moiz efendi bir taksi çağırdı, bizi bindirdi. Kendi de şoförün yanına geçti, oturdu. Oto hareket eder etmez, kendisine bir daha sordum:

— Nereye gidiyoruz?

— Teneke kralının yazıhanesine.

— Teneke kralı mı?

(Devamı var)

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine
%50 ve %100
menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957
ikramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

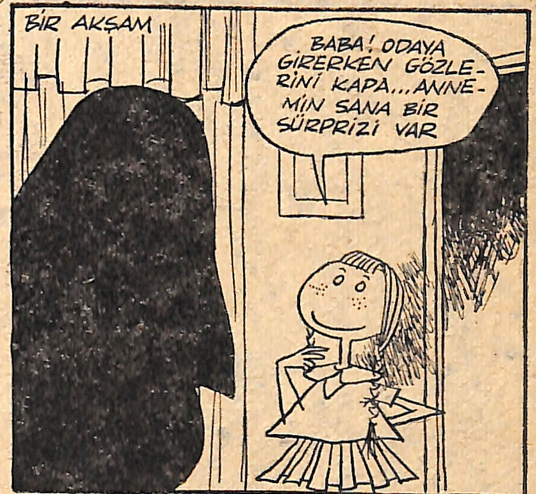
E. EKREM TALÛ — **Altınkırat Ailesi** — YALÇIN ÇETİN

GICIRYAN BEDROSUN KALAYLARINI MORDAHAY BİRADERLERE DEVREDOORUZ... SEN ŞUNLARI ACALA İMZALAYIVER... ÜST YANINI BEN SANA ANLATIRIM

19

YAHU BU TİCARET HANEDE NE OLUP BİTTİĞİNDEN HİÇ HABERİM OLMUYOR... ONNİK MEKTUP DEYİP İMZALATIYOR, FATURA DEYİP İMZALATIYOR... İMZALATIYOR OĞLU İMZALATIYOR...

İDRİS EFENDİNİN İÇİNE KURT DÜŞTÜ

MEHPARE

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

Sinirli iki yolcu

Bir kış günü, trenin kompartımanında biri çok şişman, diğeri ise bunun aksi çok zayıf iki yolcu, münakaşaya tutulmuşlardı. Zayıf olan habire üşüyor, kalöriferi açıyor. Diğer şişman yolcu da boyuna terleyip kalkıp kalöriferi kapatır. Böylece müteaddit defalar biri açar, diğeri kapatır ve zayıfı:

— İnsaf be yahu, bir türlü ısınamadım...

Münakaşa gitgide kavgaya çevrilir. Bu sırada kontrol memuru biletleri «kontrol» için içeri girer ve kavgayı görerek sorar:

— Ne o, bir derdiniz, bir şikâyetiniz mi var?

Şişman olanı:

— Kalorifer çok yanıyor, terliyorum...

Zayıfı:

— Bu kış gününde terlenir mi yahu... Deyince memur:

— Zaten kalorifer yanmıyor ki.. Telâşınız boşuna! der.

M. SEMİH ULAKOĞLU
Urfa Lisesi V. A. 76
URFA

Geri verin

Amerika'da, gangster denilen haydutlar, zengin bir iş adamını yolda çevirip tepeden tırnağa soydular. Çırılçıplak kalan milyoner:

— Bari, tek bir şey bırakın!

Diye yalvardı.

Gangsterlerin reisi yanındakilere emretti:

— Şunun çikletini geri verin de istediği gibi çiğnesin!

Yaya gidelim bâri

Cimriliği ile şöhret bulmuş bir adam son nefesini vermek üzere idi. Üç oğlu etrafına toplanmışlardı. Cenazeyi mezarlığa kadar kaç liraya götürebileceklerini hesaplıyorlardı. İçlerinden biri:

Profesyonel lik maçları hararetli bir safhaya girdi... (Gazeteler)

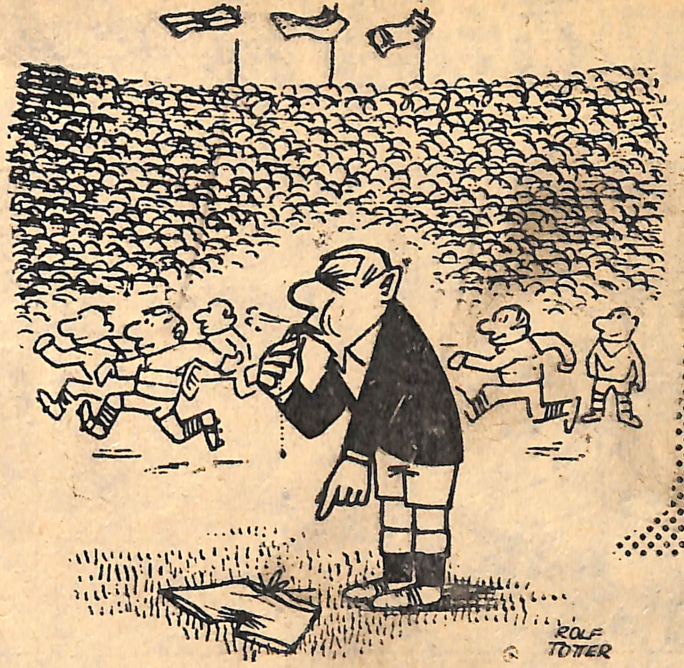
— Cenaze otomobili pahalı kaçar. Tabutla götürelim! Teklifinde bulundu.

Ötekiler arabanın fiyatını öğrenmek istediler. Aralarında bir türlü anlaşamıyorlardı. Derken, bir ara ölüm halindeki hasis ihtiyar, gözlerini açarak:

— Evlâtlarım, en iyisi bir gayret edeyim de mezarlığa kadar yayan gideyim bari, dedi.

Bn. GÜLER YÜKSEK
Dörtyol Şamfıstık sok. No. 50
Kadıköy - İSTANBUL

Dünya karikatürleri

YAZISIZ

– YİNE ŞANSIN VARMIŞ, YANLIŞLIKLA ÇOCUĞUN TÜFEĞİNİ ALMIŞIM

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

GRAFİKA

Arkadaşlarınızı ağırlamak için...

Nefis bir **pasta!**

Hoş sürprizler seversiniz, değil mi? Öyle ise, bu nefis pastayı bizzat kendiniz hazırlamakla misafirlerinize hoş bir sürpriz yapınız!

Tarifime göre hazırlarsanız, muhakkak güzel olur, çünkü SANA ile her şey daha nefis, daha leziz ve aynı zamanda daha besleyici olur. Keza, SANA'nın vitamini de çok boldur.

Ve unutmayınız: yemekleriniz için de SANA kullanınız. Fevkalâde memnun kalacaksınız.

FINDIKLI PASTA

Kullanılacak Malzeme : 7 yumurta, 250 gr. pudra şekeri, 250 gr. kavrulmuş, çekilmiş fındık, 150 gr. un, 125 gr. SANA, 2 çay kaşığı Beking povder, 1 kahve fincanı süt.

Yapılması : SANA şeker ile ezilir; yumurtalar birer birer konulur. Beking povder ile elenmiş un, fındık, süt ilâve edilir, hepsi beraber karıştırılarak yumuşak bir hamur elde edilir, yağlanmış bir kalıbın yarısına kadar doldurulur. Orta hararetteki fırında pişirilir. Pişen pasta ikiye kesilir, parçalar likörlü şurupla ıslatılır, krem sürülerek üst üste konulur, kenarına ve üstüne de krem sürülür, yeşil fıstık yapıştırılır, pudra şekeri serpilir, kiraz şekerlemesi ile süslenir.

Krem : 5 çorba kaşığı toz şeker, 1 çorba kaşığı dolusu un, 2 yumurta bir kap içinde karıştırarak pişirilir, koyulaşınca ateşten indirilir. 125 gr. SANA ilâve edilerek iyice karıştırılır soğutularak kullanılır

S.91

T.C. Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

2.000.000 Lira

PARA

2.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi vardır.

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden NEHAR TÜBLEK
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

— Kışlık nişanlım anne... Görsen ne güzel otomobili var !
— E, yazlık nişanlın ne oldu?
— Dün kotrasına binip gitti!

MİLLETLER GÜLÜYOR!

Fransız, Amerikan, İngiliz, İtalyan, Çin mizahından seçme, birbirinden güzel hikâyeler

AKBABA YAYINEVİ ★ PEK YAKINDA ÇIKIYOR